

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. F. Ioannis Nider Ordinis Prædicatorum Theologi De Reformatione Religiosorum Libri Tres

Nider, Johannes

Antverpiæ, 1611

XIII. Cùm obiciant status nobilitatem vel dignitatem; manifestatur, quòd propterea à acriùs & ampliùs reformationi deberent insistere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45728](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45728)

nostris temporibus, semper quàm antea
in temporalibus meliùs habuisse. Non ergo
trepidant timore, vbi non est timor, hi qui
deformato verè renuntiant sæculo.

CAPVT XIII.

*Cùm obiiciant status nobilitatem vel digni-
tatem; manifestatur, quòd propterea
acriùs & ampliùs reformationi deberent
insistere.*

AD decimum, vbi obiiciunt propter
nobilitatis vel status personæ dignita-
tem, non debere per inchoationem refor-
mationis noua cudi. Hæc apparentia quos-
dam hodie adedò dementauit Canonicos re-
gulares, & monachos, vt verecundentur in
choro canere; legere Missas, & vestiri hone-
stè, suo statui & nobilitati dedecus esse pu-
tent. O quàm longè sunt isti à nobilissimo
Dauid, & suis Principibus, qui cum omni Is-
raël deducebāt Arcam tēstamenti Domini
in iubilo & clangore buccinæ, vbi Rex Da-
uid percutiebat in organis armigatis, & sal-
tabat totis viribus ante Dominum; despi-
cientemque Michol ita adorsus est: *Viuu-
it Dominus, quia ludam ante Dominum, qui
elegit me potiùs, quàm patrem tuum. Ludam
& vilior fiam plus quàm factus sum, & ero
humi-*

2. Reg. 6.
21.

humilis in oculis meis; & cum ancillis, de quibus locuta es, gloriosior apparebo. Sciant itaque superbi clerici & monachi, fratres & mendici, summam sibi esse gloriam Regi sæculorum seruire deuotè & reformatè; nihilque sibi conferre in contrarium status sui eminentiam, & nobilitatem sui generis: imò potius illa plus eos arctant ad seruiendum acriter Deo, quàm astringantur simplices & rustici. Quid enim est nobilitas? audi Boëtium 3, De consol. dicentem: Videtur namque esse nobilitas, quædam de meritis ueniens laus parentum. Nihil ergo aliud est nobilitas generis, quàm laus proueniens ex meritis parentum. Ista laus non tua, ô superbe, sed parentibus extrinseca est, non te fecit gloriosum. vnde subdit: Si claritudinem prædicatio facit, illi sint clari necesse est, qui prædicantur. Quare splendidum te, si tuam non habes, aliena claritudo non efficit. Hęc nobilitas plus habet bono constringit, quàm eâ carētes. Ideò, vbi prius, dicit Boëtius: Si aliquid est in nobilitate bonum, illud esse arbitror solum, vt imposta necessitudo nobilibus videatur, ne à maiorum virtute degenerēt. Ad idem est B. Hieronymus in quadam Epistolâ: Nihil, inquit, videro in nobilitate appetendum, nisi quòd nobiles quadam necessitate constringuntur, ne

Boët. 3. De
consol.
Philos.
prof. 6.

Hieron.

Cassiodor.
lib. 3. Var.
epist. 6.

Hæc habet
S. Hieron.
ad Demetr.
tom. 9.

Greg. 2.
Dial. c. 23.

ne ab antiqua probitate degenerent. Et Cassiodorus lib. 3. epistolarum: Sicut indigna posteritas laudes antiqui generis abnegavit ita præclara de patribus egregia dicta confirmat, iuxta illud: Præconia veterum præfens docuit vena virtutū. Ad idem est Chrysostomus super Matthæum, dicens: Ille clarus, ille sublimis, ille tunc integram suam nobilitatem putet, si dedignetur seruire vitii, & ab eis non superari. Facit præterea generis nobilitas in vitioso filio vitium turpius apparere, quàm in ignobili. Lutum quippe album pannum tangens, & nobilem longe deformat amplius, quàm si in vestem vilem ceciderit. Ideò Boëtius vbi supra, dicit: Qui falsè prædicatur, suis ipse necesse est laudibus erubescat. Quid verò deterius est nobilitate, quàm quis si abuti incipiat, ipsa ad peiorem statum & incorrigibilē proiicit. Manifestum est illud hodie in libro experientia, & in 2. Dialog. libro B. Gregorij cap. 23. qui duas refert moniales nobiles, rixosas, verbosissimas, inobedientes suo præceptori, & B. Benedicto mandanti quòd se corrigerent, non obtemperantes, minas excommunicationis ab eodem accepisse, & in paucis diebus post inobedientes discessisse, ac post mortem earum grauibus pœnis interfuisse, prout earum de Ecclesiâ exitus ostendebat,

&

& à Missali quotidie officio, quousque B. Benedictus oblationem pro eis iussit fieri. Non verecundabatur nobilissimus ille olim Samuel, omnium Religiosorum in veteri Testamento pater præcipuus, Deo cum suis choris Prophetarum seruire humiliter per omnia; quamquam summus esset Sacerdos, Propheta, & Rector supremus populi. Dicit enim liber primus Regum 9. cap. *Ecce est* 1. Reg. 9. 6. *vir Dei, Samuel scilicet, in ciuitate hac, vir nobilis. Omne quod loquitur, absque ambiguitate venit.* Et Magister in historiâ Scholasticâ dicit: Nota quia Samuel primus instituit conuentus Religiosorum, iugiter psallentium Domino. Et dicebatur conuentus eorum cuneus, quasi cõineus: & dicebatur prophetare, id est, Deum iugiter laudare. Cui choro etiam Saul Rex iam à Deo electus, laudando interesse non erubuit. Non igitur erubescant nobiles de voto Religionis vel per susceptum sacrum Ordinem ascripti, cū nobili Ioseph, Christo seruire, etiam vsque ad obsequium, si opus est, funeris; & Deum, qui eos elegit, placare studeant reformatis actibus; audiantque Paulum Romanorum nobilem, contra se conformare volentes sæculo, sic dicere: *Videte vocatio-* 1. Cor. 1. 16 *nem vestram, fratres, quia non multi sapientes secundum carnem, non multi potentes,*

non

non multi nobiles: sed quæ stulta sunt mundi, elegit Deus, ut confundat sapientes: & infirma mundi elegit Deus, ut confundat fortia: & ignobilia mundi, & contemptibilia elegit Deus, & ea quæ non sunt, ut ea quæ sunt destrueret, ut non gloriatur omnis caro in conspectu eius.

CAPVT XIV.

Quando timent sequi in diuino officio vel seruitio personarum paucitatem; declarat contrarium, & quomodo hoc non sit timendum. Et quod obsequia malorum, modicum; bonorum verò multum placent Deo.

AD vndecimum, quando inferunt ad reformationem sequi personarum paucitatem pro diuino officio in multitudine Misfarum celebrandarum, respondetur: quod etsi illud est verum pro tempore, quo inchoatur reformatio; tamen, prout vbiq̄ ferè videmus in monasteriis reformatis, postmodum maior suppositorum est numerus, quàm antea: imò conuentus reformati velut sagenæ sunt ad augendum suum Ordinem. Sed esto, quod Religiosi deformati sint multi, quando mali sunt: melius tamen esset habere paucos & bonos benè reforma-

TOS.